ภาคผนวก 1

คะแนนที่ได้จากการทดลองและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนที่ได้จากการทดลอง

ตาราง 10 คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียน

คนที่	กลุ่มทดลอง 1 เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปรายกลุ่ม		กลุ่มทดลอง 2 เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปรายกลุ่ม		กลุ่มควบคุม เรียนตามปกติ	
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง
1	63	81	85	99	80	91
2	89	89	65	87	70	77
3	81	81	88	88	90	93
4	91	100	111	109	71	78
5	94	106	87	90	81	89
6	82	109	72	92	89	78
7	80	87	71	95	101	104
8	69	88	83	99	83	87
9	84	89	83	109	80	75
10	87	95	98	110	80	85
11	78	83	99	108	110	97
12	70	81	77	82	83	88
13	105	102	80	94	91	91
14	91	99	85	85	86	76
15	89	90	83	122	76	79
16	74	100	74	81	87	91
17	72	80	70	88	93	101
18	110	112	77	101	85	84
19	75	100	105	105	76	81
20	111	107	74	95	86	90

ตาราง (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง 1 เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปรายกลุ่ม		กลุ่มทดลอง 2 เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปรายกลุ่ม		กลุ่มควบคุม เรียนตามปกติ	
	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง
21	88	94	80	95	79	83
22	76	83	82	78	63	75
23	82	95	69	83	47	56
24	86	94	74	89	80	86
25	69	76	83	101	75	75
26	95	104	72	82	77	80
27	68	77	75	89	82	83
28	79	82	70	86	80	88
29	65	100	57	70	88	88
30	84	96	107	113	97	95
n	30	30	30	30	30	30
$\sum X$	2487	2780	2436	2825	2466	2544
$\sum X^2$	210567	260614	202398	270085	206520	218306
$\bar{X}$	82.90	92.67	81.20	94.17	82.20	84.80
SD	12.31	10.17	12.59	11.83	11.47	9.42
SD^2	151.54	103.43	158.51	139.95	131.56	88.74

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ของคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

สูตร (Ferguson, 1985 : 49)

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\overline{X}$ หมายถึง ค่ามัชฌิมเลขคณิต

$\sum X$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนนักเรียนทั้งหมด

การคำนวณ

กลุ่มทดลอง 1

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2487}{30}$$

$$= 82.9$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2780}{30}$$

$$= 92.67$$

กลุ่มทดลอง 2

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2436}{30}$$

$$= 81.20$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2825}{30}$$

$$= 94.17$$

กลุ่มควบคุม

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2466}{30}$$

$$= 82.2$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$\overline{X} = \frac{2544}{30}$$

$$= 84.8$$

2. การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

สูตร (Ferguson . 1985 : 68)

$$SD = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ หมายถึง ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละคน

$(\sum X)^2$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนแต่ละจำนวนยกกำลังสอง

N หมายถึง จำนวนนักเรียนทั้งหมด

การคำนวณ

กลุ่มทดลอง 1

คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 210567 - (2487)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{6317010 - 6185169}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{131841}{870}}$$

$$= \sqrt{151.54}$$

$$= 12.31$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 260614 - (2780)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{7818420 - 7728400}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{90020}{870}}$$

$$= \sqrt{103.47}$$

$$= 10.17$$

กลุ่มทดลอง 2

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 202398 - (2436)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{6071940 - 5934096}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{137844}{870}}$$

$$= \sqrt{158.44}$$

$$= 12.59$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 270085 - (2825)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{8102550 - 7980625}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{121925}{870}}$$

$$= \sqrt{140.14}$$

$$= 11.83$$

กลุ่มควบคุม

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อนการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 206520 - (2466)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{6195600 - 6081156}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{114444}{870}}$$

$$= \sqrt{131.54}$$

$$= 11.47$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลอง

$$SD = \sqrt{\frac{30 \times 218306 - (2544)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{6549180 - 6471936}{870}}$$

$$= \sqrt{\frac{77244}{870}}$$

$$= \sqrt{88.79}$$

$$= 9.42$$

3. การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Homogenity of Variance) ของกลุ่มตัวอย่างก่อนให้การทดลองและการทดลอง คำนวณได้โดยใช้สูตรของคอคแครน (Cochran)

สูตร (Kirk , 1982 : 78)

$$C = \frac{\hat{\sigma}_j^{\,2}\, largest}{\sum_{j=1}^{p} \hat{\sigma}_j^2}$$

เมื่อ $\hat{\sigma}_j^{\,2}\, largest$ หมายถึง ค่าความแปรปรวนที่มีค่ามากที่สุดในจำนวนความแปรปรวนทั้งหมด

$\sum_{j=1}^{p} \hat{\sigma}_j^2$ หมายถึง ผลรวมของความแปรปรวนทั้งหมด

การคำนวน

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ก่อนการทดลอง

$$\sigma_1^2 = 151.15$$

$$\sigma_2^2 = 158.51$$

$$\sigma_3^2 = 131.56$$

$$\sum^p \hat{\sigma}_j^2 = 441.22$$

$$C = \frac{158.51}{441.22}$$

$$= .36$$

คะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ หลังการทดลอง

$$\sigma_1^2 = 103.43$$

$$\sigma_2^2 = 139.95$$

$$\sigma_3^2 = 88.74$$

$$\sum^p \hat{\sigma}_j^2 = 332.12$$

$$C = \frac{139.95}{332.12}$$

$$= .42$$

จากตาราง $C, .01_{(3, 29)} = .52$

ผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ปรากฏว่า มีความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนในทุกกลุ่มตัวอย่าง

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบแบบที (t-test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน (Dependent Sample)

สูตร (กานดา พูนลาภทวี, 2530 217 - 218)

$$t = \frac{\bar{d}}{\frac{S_d}{\sqrt{n}}}$$

$$\bar{d} = \frac{\sum d}{n}$$

$$S_d = \sqrt{\frac{n\sum d^2 - \left(\sum d\right)^2}{n(n-1)}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ d หมายถึง ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

n หมายถึง จำนวนคู่

S_d หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง

$\bar{d}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยของผลต่าง

ตาราง 1.1 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ก่อน และหลังการทดลอง

คนที่	เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปราย				เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปราย				เรียนตามปกติ			
	x	y	d	d^2	x	y	d	d^2	x	y	d	d^2
1	63	81	18	324	85	99	14	196	80	91	11	121
2	89	89	0	0	65	87	22	484	70	77	7	49
3	81	81	0	0	88	88	0	0	90	93	3	9
4	91	100	9	81	111	109	-2	4	71	78	7	49
5	94	106	12	144	87	90	3	9	81	89	8	64
6	82	109	27	729	72	92	20	400	89	78	-11	121
7	80	87	7	49	71	95	24	576	101	104	3	9
8	69	88	19	361	83	99	16	256	83	87	4	16
9	84	89	5	25	83	109	26	676	80	75	-5	25
10	87	95	8	64	98	110	12	144	80	85	5	25
11	78	83	5	25	99	108	9	81	110	97	-13	169
12	70	81	11	121	77	82	5	25	83	88	5	25
13	105	102	-3	9	80	94	14	196	91	91	0	0
14	91	99	8	64	85	85	0	0	86	76	-10	100
15	89	90	1	1	83	122	39	1521	76	79	3	9
16	74	100	26	676	74	81	7	49	87	91	4	16
17	72	80	8	64	70	88	18	324	93	101	8	64
18	110	112	2	4	77	101	24	576	85	84	-1	1
19	75	100	25	625	105	105	0	0	76	81	5	25
20	111	107	-4	16	74	95	21	441	86	90	4	16
21	88	94	6	36	80	95	15	225	79	83	4	16
22	76	83	7	49	82	78	-4	16	63	75	12	144
23	82	95	13	169	69	83	14	196	47	56	9	81
24	86	94	8	64	74	89	15	225	80	86	6	36
25	69	76	7	49	83	101	18	324	75	75	0	0

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปราย				เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปราย				เรียนตามปกติ			
	x	y	d	d^2	x	y	d	d^2	x	y	d	d^2
26	95	104	9	81	72	82	10	100	77	80	3	9
27	68	77	9	81	75	89	14	196	82	83	1	1
28	79	82	3	9	70	86	16	256	80	88	8	64
29	65	100	35	1225	57	70	13	169	88	88	0	0
30	84	96	12	144	107	113	6	36	97	95	-2	4
$\sum d$			293				389				78	
$\sum d^2$			5289				7701				1268	

การคำนวน

กลุ่มทดลอง 1 (เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปรายกลุ่ม)

$$\bar{d} = \frac{293}{30}$$

$$= 9.77$$

$$S_d = \sqrt{\frac{30 \times 5289 - (293)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{158670 - 85849}{870}}$$

$$= \sqrt{83.70}$$

$$= 9.15$$

$$t = \frac{9.77}{\frac{9.15}{\sqrt{30}}}$$

$$= \frac{9.77}{1.67}$$

$$= 5.85$$

กลุ่มทดลอง 2 (เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปรายกลุ่ม)

$$\bar{d} = \frac{389}{30}$$

$$= 12.97$$

$$S_d = \sqrt{\frac{30 \times 7701 - (389)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{231030 - 151321}{870}}$$

$$= \sqrt{91.62}$$

$$= 9.57$$

$$t = \frac{12.97}{\frac{9.57}{\sqrt{30}}}$$

$$= \frac{12.97}{1.75}$$

$$= 7.42$$

กลุ่มควบคุม (เรียนตามปกติ)

$$\bar{d} = \frac{78}{30}$$

$$= 2.6$$

$$S_d = \sqrt{\frac{30 \times 1268 - (78)^2}{30(30-1)}}$$

$$= \sqrt{\frac{38040 - 6084}{870}}$$

$$= \sqrt{36.73}$$

$$= 6.06$$

$$t = \frac{2.6}{\frac{6.06}{\sqrt{30}}}$$

$$= \frac{2.6}{1.11}$$

$$= 2.34$$

จากตาราง $t_{.01\,(29)} = 2.46$, $t_{.05\,(29)} = 1.70$

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way Analysis of Variance) ซึ่งมีสัญลักษณ์และสูตรในการคำนวนดังนี้ (กานดา พูนลาภทวี , 2530 : 292 - 295)

$$MS_t = \frac{SS_t}{df_t}$$

$$SS_t = \sum_{j=1}^{K}\sum_{i=1}^{n_j}\left(X_{ij} - \overline{\overline{X}}\right)^2$$

$$= \sum_{j=1}^{K}\sum_{i=1}^{n} X_{ij}^2 - \frac{T^2}{N}$$

$$df = N - 1$$

$$MS_b = \frac{SS_b}{df_b}$$

$$SS_b = \sum_{j=1}^{K} n_j(\overline{X}_j - \overline{\overline{X}})^2$$

$$= \sum_{j=1}^{K}(\frac{T_j^2}{n_j}) - \frac{T^2}{N}$$

$$df = K - 1$$

$$MS_w = \frac{SS_w}{df_w}$$

$$SS_w = \sum_{j=1}^{K}\sum_{i=1}^{nj}(X_{ij} - \overline{X_j})^2$$

$$= \sum_{j=1}^{K}\sum_{i=1}^{n_j} X_{ij}{}^2 - \sum_{j=i}^{K}(\frac{T_j{}^2}{n_j})$$

$$df = N - K$$

เมื่อ MS_t หมายถึง ผลรวมกำลังสองเฉลี่ยทั้งหมด (Total Mean Square)

MS_b หมายถึง ผลรวมกำลังสองเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม (Between Mean Square)

MS_W หมายถึง ผลรวมกำลังสองเฉลี่ยภายในกลุ่ม (Within Mean Square)

SS_t หมายถึง ผลรวมกำลังสองทั้งหมด (Total Sum of Square)

SS_w หมายถึง ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม (Within Sum of Square)

df_t หมายถึง ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Within Sum of Square)

df_b หมายถึง ชั้นความเป็นอิสระทั้งหมด

df_w หมายถึง ชั้นความเป็นอิสระระหว่างกลุ่ม

โดย SS_t , SS_b และ SS_w มีความสัมพันธ์กันดังนี้

$$SS_t = SS_b + SS_w$$

ตาราง 12 แสดงสัญลักษณ์การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน (Source of Variation)	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	SS_b	K-1	MS_b	MS_b / MS_w
ภายในกลุ่ม	SS_w	N-K	MS_t	
รวม	SS_t	N-1		

ตาราง 13 แสดงคะแนนการวิเคราะห์ความแปรปรวน

คนที่	เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปรายกลุ่ม	เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปรายกลุ่ม	เรียนตามปกติ
1.	81	99	91
2.	89	87	77
3.	81	88	93
4.	100	109	78
5.	106	90	89
6.	109	92	78
7.	87	95	104
8.	88	99	87
9.	89	109	75

ตาราง (ต่อ)

คนที่	เรียนโดยใช้นิทานและการอภิปรายกลุ่ม	เรียนโดยใช้ตัวแบบและการอภิปรายกลุ่ม	เรียนตามปกติ
10.	95	110	85
11.	83	108	97
12.	81	82	88
13.	102	94	91
14.	99	85	76
15.	90	122	79
16.	100	81	91
17.	80	88	101
18.	112	101	84
19.	100	105	81
20.	107	95	90
21.	94	95	83
22.	83	78	75
23.	95	83	56
24.	94	89	86
25.	76	101	75
26.	104	82	80
27.	77	89	83
28.	82	86	88
29.	100	70	88
30.	96	113	95

T_i	2780	2825	2544	T =	8149
N_j	30	30	30	N =	90
$\overline{X_j}$	92.67	94.17	84.8	$\frac{T^2}{N}$ =	737846.68
$\sum_{i=1}^{nj} X_{ij}^2$	260614	270085	218306	$\sum_{j=1}^{K}\sum_{r=1}^{nj} X_{ij}^2$ =	749005
$\frac{T_j^2}{n_j}$	257613.33	266020.83	215731.2	$\sum_{j=1}^{K}(\frac{T_j^2}{nj})$ =	739365.36

$$Ss_b = \sum_{j=1}^{k}\left(\frac{T_j^2}{n_j}\right) - \frac{T^2}{N}$$

$$= 739365.36 - 737846.68$$

$$= 1518.68$$

การคำนวณ

จากสูตร $$SS_w = \sum_{j=1}^{K}\sum_{j=1}^{nj} X_{ij}^2 - \sum_{j=1}^{K}(\frac{T_j^2}{nj})$$

$$= 749005 - 739365.36$$

$$= 9639.64$$

$$MS_b = \frac{SS_b}{K-1}$$

$$= \frac{1518.68}{2}$$

$$= 759.34$$

$$MS_w = \frac{SS_W}{N-K}$$

$$= \frac{9639.64}{90-3}$$

$$= \frac{9639.64}{87}$$

$$= 110.80$$

$$F = \frac{MS_b}{MS_W}$$

$$= \frac{759.34}{110.80}$$

$$= 6.85$$

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1518.68	2	579.34	6.85**
ภายในกลุ่ม	9639.64	87	110.80	
รวม	11158.32	89		

** P < .01

6. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิต เมื่อการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้วิธีการทดสอบของทูคีย์ (Tukey 's test) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2536 : 107)

$$HSD = q_{(\alpha, df)}\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$$

เมื่อ HSD หมายถึง ค่าวิกฤตของทูคีย์ (Tukey)

q หมายถึง ค่าที่เปิดได้จากตาราง สติวเดนไทซ์เรนจ์ (Studentized range statistic)

MS_E หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่ได้มาจากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน

n หมายถึง จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

การคำนวณ

$S_E = 110.80$

$q_{.01\,(3,87)} = 4.28$

$q_{.05\,(3,87)} = 3.40$

HSD ที่ α .01 $= 4.28\sqrt{\frac{110.80}{30}}$

$= 8.23$

HSD ที่ α.05 $= 3.40\sqrt{\frac{110.80}{30}}$

$= 6.53$

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบพหุคูณหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ค่าเฉลี่ย	$\bar{X}_3$	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$
$\bar{X}_3$ = 84.80	-	7.87*	9.37**
$\bar{X}_1$ = 92.67	-	-	1.5
$\bar{X}_2$ = 94.17	-	-	-

** P < .01

* p < .05

ภาคผนวก 2
สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ คำนวณได้จากความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับข้อความของแบบทดสอบการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ด้วยวิธีของโรวิเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton)

สูตร (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2527 : 68-69)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ผลการคำนวณดังตาราง 16

ตาราง 16 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์กับข้อคำถามในแบบสอบถามการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

จุดประสงค์	ข้อคำถามข้อที่	ER	IOC
2	1	5	1
2	2	5	1
3	3	4	.80
1	4	5	1
1	5	5	1
2	6	5	1

ตาราง 16 (ต่อ)

จุดประสงค์	ข้อคำถามข้อที่	ER	IOC
2	7	4	.80
2	8	5	1
3	9	4	.80
3	10	5	1
1	11	5	1
1	12	5	1
2	13	3	.60
2	14	5	1
3	15	4	.80
1	16	5	1
1	17	5	1
3	18	5	1
2	19	5	1
2	20	5	1
2	21	5	1
3	22	5	1
1	23	5	1
1	24	4	.80
2	25	5	1
2	26	5	1
1	27	5	1
2	28	5	1
2	29	5	1
3	30	5	1

2. การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ โดยวิธีการของการทดสอบแบบที (t - test) (Edwards , 1968 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S^2{}_H}{n_H} + \frac{S^2{}_L}{n_L}}}$$

เมื่อ t หมายถึง ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ

$\bar{X}_H, \bar{X}_L$ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

$S^2{}_H, S^2{}_L$ หมายถึง ความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

n_H, n_L หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ผลการคำนวณปรากฏดังตาราง 16

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

ข้อที่	เสกล	ความถี่				$\bar{X}$	S^2	t
		1	2	3	4			
1	สูง	1	3	6	13	3.35	.78	2.81**
	ต่ำ	7	4	6	6	2.48	1.44	
2	สูง	-	-	5	18	3.78	.18	4.33**
	ต่ำ	9	3	2	18	2.48	1.90	
3	สูง	3	3	4	13	3.17	1.24	1.92*
	ต่ำ	6	6	5	6	2.48	1.35	
4	สูง	1	2	6	14	3.43	.71	2.71*
	ต่ำ	2	5	12	4	2.78	.72	
5	สูง	5	1	2	15	3.17	1.60	3.14**
	ต่ำ	11	5	2	5	2.04	1.49	
6	สูง	-	-	-	23	4	0	6.68**
	ต่ำ	11	5	-	7	2.13	1.75	

ตาราง (ต่อ)

ข้อที่	สเกล	ความถี่				$\overline{X}$	S^2	t
		1	2	3	4			
7	สูง	6	-	1	16	3.17	1.79	2.33*
	ต่ำ	10	3	4	6	2.26	1.66	
8	สูง	1	2	6	14	3.43	.71	2.77**
	ต่ำ	7	3	6	7	2.57	1.53	
9	สูง	2	-	5	16	3.52	.81	4.19**
	ต่ำ	8	7	3	5	2.22	1.36	
10	สูง	2	1	-	20	3.65	.87	3.27**
	ต่ำ	7	4	4	8	2.57	1.62	
11	สูง	-	1	-	22	3.91	.17	4.18**
	ต่ำ	6	3	5	9	2.74	1.57	
12	สูง	-	2	5	16	3.61	.43	4.34**
	ต่ำ	8	5	4	6	2.35	1.51	
13	สูง	-	2	3	18	3.70	.40	4.51**
	ต่ำ	7	7	2	7	2.39	1.52	
14	สูง	2	2	13	6	3.00	.73	3.57**
	ต่ำ	9	8	3	3	2.00	1.09	
15	สูง	-	5	2	16	3.48	.72	4.21**
	ต่ำ	7	5	8	3	2.30	1.13	
16	สูง	-	5	2	16	3.48	.72	3.62**
	ต่ำ	6	6	6	5	2.43	1.26	
17	สูง	2	6	4	11	3.04	1.13	1.75*
	ต่ำ	6	4	9	4	2.48	1.17	
18	สูง	2	-	2	19	3.65	.78	2.33*
	ต่ำ	4	3	6	10	2.95	1.32	
19	สูง	1	1	12	9	3.26	.57	2.79**
	ต่ำ	10	3	2	8	2.34	1.87	
20	สูง	2	-	-	21	3.74	.75	3.32*
	ต่ำ	8	3	2	10	2.61	1.89	

ตาราง (ต่อ)

ข้อที่	สเกล	ความถี่				$\overline{X}$	S^2	t
		1	2	3	4			
21	สูง	-	2	10	11	3.39	.43	4.19**
	ต่ำ	8	5	6	4	2.26	1.29	
22	สูง	1	1	17	4	3.04	.41	3.69**
	ต่ำ	8	6	8	1	2.09	.90	
23	สูง	2	-	16	5	3.04	.59	2.55**
	ต่ำ	8	5	5	5	2.30	1.40	
24	สูง	2	-	-	21	3.74	.75	3.94**
	ต่ำ	6	6	4	7	2.52	1.44	
25	สูง	-	-	7	16	3.70	.22	3.85**
	ต่ำ	4	7	4	8	2.70	1.31	
26	สูง	5	-	1	17	3.30	1.58	2.57**
	ต่ำ	8	5	4	6	2.35	1.51	
27	สูง	-	2	16	15	3.13	.30	4.19**
	ต่ำ	10	5	5	3	2.04	1.23	
28	สูง	6	-	6	11	2.96	1.59	1.69*
	ต่ำ	7	7	3	6	2.35	1.42	
29	สูง	-	1	4	18	3.74	.29	4.52**
	ต่ำ	7	3	7	6	2.52	1.44	
30	สูง	2	2	6	13	3.30	.95	3.17**
	ต่ำ	5	10	3	5	2.35	1.15	

* $P < .05$, ($t_{cv} = 1.684$)

** $P < .01$, ($t_{cv} = 2.423$)

2. การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมโดยใช้วิธีการ โคเอฟฟิเซียน แอลฟา (Coefficient Alpha - α)

สูตรของ (Cronbach , 1990 : 204)

สูตร $$\alpha_K = \frac{K}{K-1}\left[1-\frac{SumS^2_{X_i}}{S^2_{X_t}}\right]$$

เมื่อ α_K หมายถึง ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

S_{X_i} หมายถึง ความแปรปรวนของแบบสอบถามแต่ละข้อ

S_{X_t} หมายถึง ความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งหมด

K หมายถึง จำนวนข้อในแบบสอบถาม

การคำนวณ

$$K = 30$$

$$S^2 X_t = 198.47$$

$$SumS^2 X_i = 40.76$$

แทนค่าสูตร $$\alpha_K = \frac{30}{29}\left\{1-\frac{40.76}{198.47}\right\}$$

$$= .82$$

$\therefore$ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมีค่า .82

ภาคผนวก 3

นิทานและบทสไลด์ประกอบเสียงที่ใช้ในการพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนไทยมุสลิม

นิทานเรื่อง เด็กเลี้ยงแกะ

กาลครั้งหนึ่ง ยังมีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ในหมู่บ้านนี้ผู้คนมีอาชีพทำนาและเลี้ยงสัตว์ มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เขาช่วยพ่อแม่โดยการพาแกะไปเลี้ยงที่ในทุ่งนา วันหนึ่งเขานึกสนุกขึ้นมาจึงคิดว่าจะแกล้งหลอกผู้ใหญ่ที่ทำงานอยู่ในนาเล่น เมื่อคิดดังนั้นเขาจึงร้องตะโกนขึ้นว่า "ช่วยด้วย ๆ หมาป่ามากินแกะ" เมื่อผู้ใหญ่ได้ยินเสียงเด็กเลี้ยงแกะร้องตะโกนดังนั้น ก็ตกใจจึงหยิบฉวยสิ่งของที่พอจะเป็นอาวุธได้ วิ่งตรงมาที่เด็กเลี้ยงแกะ "ไหน ๆ หมาป่าที่จะมากินแกะของเจ้า" เด็กเลี้ยงแกะเมื่อได้ยินเสียงผู้ใหญ่ถามก็หัวเราะด้วยความขบขัน แล้วบอกว่า "ไม่มีหมาป่าหรอก ฉันเพียงแต่นึกสนุกเท่านั้นเอง" แล้วหัวเราะด้วยความขบขันต่อไป พวกผู้ใหญ่โกรธเด็กเลี้ยงแกะมาก จึงพากันกลับไปทำงานของตนต่อไป เวลาผ่านไปประมาณ 2 สัปดาห์ เด็กเลี้ยงแกะก็ยังคงพาแกะไปเลี้ยงในทุ่งนาเหมือนเดิมแล้ววันนั้นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อหมาป่ามากินแกะของเด็กเลี้ยงแกะจริง ๆ "ตายละ จะทำอย่างไรดีหมาป่ามากินแกะจริง ๆ ช่วยด้วย ๆ หมาป่ามากินแกะ" เด็กเลี้ยงแกะเรียกตะโกนให้คนช่วย พวกผู้ใหญ่ที่ทำงานอยู่ในทุ่งนาได้ยินเสียงเด็กเลี้ยงแกะร้องตะโกนขอความช่วยเหลือแต่ทุกคนจำได้ว่าเป็นเสียงของเด็กเลี้ยงแกะที่เคยหลอกพวกเขามาก่อนจึงไม่สนใจ เพราะเข้าใจว่าเด็กเลี้ยงแกะคงล้อเล่นเหมือนเคย จึงก้มหน้าก้มตาทำงานของตนต่อไปโดยไม่มีใครมาช่วย เมื่อหมาป่าจับแกะกินจนอิ่มแล้ว ก็กลับเข้าป่าไป เด็กเลี้ยงแกะจึงนึกขึ้นมาได้ว่าที่ไม่มีใครมาช่วยเขาเพราะเขาเคยโกหกว่าหมาป่ามากินแกะ เมื่อหมาป่ามากินแกะจริง ๆ ทุกคนจึงคิดว่าเขาโกหกอีก และไม่มีผู้ใดเชื่อเขาอีกต่อไป เมื่อเด็กเลี้ยงแกะกลับบ้านเขาจึงถูกพ่อแม่ดุ และต้องเสียแกะไป เขาคิดว่าต่อไปจะไม่พูดโกหกเช่นที่ผ่านมาอีก

นิทานเรื่อง ลิงและกวาง

กาลครั้งหนึ่งที่ป่าแห่งหนึ่ง ลิงและกวางเป็นเพื่อนกัน ลิงเป็นสัตว์ที่มีความฉลาดแกมโกง ใคร ๆ ก็ไม่อยากคบเป็นเพื่อน เพราะถ้าใครเล่นกับลิง ลิงจะต้องเอาชนะเสมอ และถ้าตัวเองแพ้ก็จะเลิกเล่น มีเพียงกวางน้อยที่สงสารลิงว่าไม่มีเพื่อนเล่น จึงมักจะไปชวนเล่นด้วยอยู่เสมอ แต่ลิงกลับคิดว่ากวางน้อยนั้นโง่ แล้วแต่ลิงจะให้ทำอย่างไรก็ยอม

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าลิงก็มาชวนกวางน้อยไปเที่ยวในป่า ทั้งสองเดินเล่นในป่าเพื่อหาอาหารและผลไม้ ลิงอ้างว่าตนเองตัวเล็ก ขาสั้น ถ้าเดินก็คงช้ากว่ากวาง จึงขอขี่หลังกวางไป กวางก็ยอมให้ไปเพราะสงสาร กวางน้อยพาลิงเดินไปในป่าเรื่อย ๆ เมื่อเจอต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมีผลอยู่เต็มต้น ลิงก็บอกให้กวางเดินไปใต้ต้นไม้ ตนจะคอยเก็บแล้วส่งให้กวางแล้วค่อยมาแบ่งกัน กวางก็เห็นด้วย จึงเดินไปใต้ต้นไม้ เพื่อให้ลิงเก็บผลไม้ให้ เมื่อลิงเก็บผลไม้ได้ก็จะกินเสียก่อน 2-3 ผล แล้วจึงโยนมาให้กวาง 1 ผล ทำอย่างนี้เรื่อย ๆ เมื่อเก็บผลไม้เสร็จลิงก็ลงมาแบ่งกับกวาง ลิงบอกกวางว่าตนเป็นผู้เก็บตนควรได้มากกว่า กวางก็ยอม เมื่อนำผลไม้มาแบ่งกันแล้ว ลิงจึงได้จึงได้ผลไม้มากกว่ากวาง เมื่อกวางได้ผลไม้ก็กินด้วยความหิว แต่ลิงไม่ยอมกินเพราะอิ่มแล้ว และเก็บผลไม้ขึ้นไปนั่งบนหลังกวาง

สัตว์ทั้งสองคิดว่าควรกลับได้แล้วเพราะบ่ายมาก กวางก็เห็นด้วยจึงเดินทางกลับพร้อมลิง ขณะกำลังเดินทางกลับด้วยความเหนื่อยกวางไม่ทันสังเกตเห็นบ่วงที่นายพรานวางดักไว้จึงเดินไปติดบ่วง เมื่อกวางติดบ่วงแล้วลิงก็กระโดดลงจากหลังกวาง และพูดว่า "เสียใจด้วยนะกวาง ฉันต้องกลับบ้านก่อน เดี๋ยวแม่จะคอย" ว่าแล้วลิงก็ถือผลไม้เดินจากไปทิ้งให้กวางน้อยติดบ่วงนายพรานตามลำพัง กวางก็อ้อนวอนให้ลิงช่วยเอาบ่วงออก แต่ลิงก็ไม่สนใจ ยังคงเดินต่อไป โดยไม่สังเกตว่ามีบ่วงอีกอันหนึ่งวางอยู่ ลิงจึงติดบ่วง ทันใดนั้นนายพรานก็เดินออกมาจากที่ซ่อนตัว นายพรานพูดว่า "เราจะ

กวางไปเพราะกวางมีความรักเพื่อน ไม่เอาเปรียบเพื่อน ส่วนลิงเราจะจับไป เพราะชอบเอาเปรียบเพื่อน" กวางจึงขอร้องนายพรานให้ปล่อยลิงด้วย นายพรานเห็นแก่กวางจึงยอมปล่อยลิง เมื่อนายพรานปล่อยลิงออกมาแล้ว ลิงก็รู้สึกเสียใจกับการกระทำของตนเองที่ผ่านมา และกล่าวขอโทษกวางน้อย และสัญญาว่าจะไม่ปฏิบัติตัวเช่นนั้นอีก แล้วสัตว์ทั้งสองก็เดินทางกลับด้วยกัน ตั้งแต่นั้นมาลิงก็กลับตัวเป็นลิงที่ดีไม่เอาเปรียบผู้อื่น ทำให้ใคร ๆ ก็อยากเล่นด้วยและเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่น

นิทานเรื่อง สองพี่น้องตระกูลคอง

กาลครั้งหนึ่ง ณ เมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเมืองที่มีความเจริญและมีธุรกิจต่าง ๆ มากมาย มีบริษัทเย็บรองเท้าแห่งหนึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง คองคิชิเป็นช่างเย็บรองเท้าในบริษัทดังกล่าว ทุกวันเขาจะทำงานในบริษัทเย็บรองเท้าตั้งแต่เช้าถึงเย็น วันหนึ่งผู้จัดการเรียกคองคิชิมาพบแล้วพูดว่า "คองคิชิ ข้าเห็นเจ้าเย็บรองเท้าแบบเดิม ๆ ไม่เคยมีแบบใหม่ ๆ เลย ข้าอยากให้เจ้าเย็บรองเท้าแบบใหม่ ๆ บ้าง บริษัทเราจะได้พัฒนาก้าวหน้ากว่าบริษัทอื่น ๆ คนจะได้นิยมใช้รองเท้าจากบริษัทเรามาก ๆ" คองคิชิได้ฟังผู้จัดการพูดดังนั้นก็พยักหน้าแล้วพูดว่า "ครับผู้จัดการ แล้วผมจะเย็บรองเท้าแบบใหม่ ๆ ให้ผู้จัดการดู" เมื่อเวลาผ่านไปหลายวันผู้จัดการก็ยังไม่เห็นคองคิชิเย็บรองเท้าแบบใหม่ ๆ จึงทวงถามคองคิชิ "คองคิชิ ไหนละ รองเท้าแบบใหม่ ๆ ที่เจ้าว่าจะทำ" เมื่อผู้จัดการทวงถามบ่อย ๆ คองคิชิก็ให้คองคูโกะผู้เป็นน้องชายเย็บแทน แล้วนำรองเท้าที่คองคูโกะเย็บมาให้ผู้จัดการดู เมื่อผู้จัดการได้ดูรองเท้าที่คองคิชินำมาให้ดูแล้วก็รู้สึกชื่นชมมากและกล่าวว่า "ดีมากคองคิชิข้าดูเจ้าไม่ผิดเจ้าเป็นคนที่มีความสามารถมากข้าขอชมเชย และจะขึ้นเงินเดือนให้เจ้า" นอกจากผู้จัดการจะชื่นชมแล้วคนอื่น ๆ ต่างก็ยกย่องคองคิชิที่สามารถเย็บรองเท้าแบบใหม่ได้สวยงาม แต่เวลาอันแสนสุขของคองคิชิก็แสนสั้นเหลือเกิน เมื่อผู้อำนวยการบริษัทจะมาเยี่ยมสถานที่ที่คองคิชิทำงานและอยากพบผู้ออกแบบรองเท้ายอดเยี่ยมผู้จัดการจึงให้คองคิชิเตรียมตัวเพื่อสาธิตการทำรองเท้าให้ผู้อำนวยการดู คองคิชิถึงกลับเหงื่อแตกทั้งที่พนักงานคนอื่นในบริษัทล้วนแต่อิจฉาคองคิชิ และแล้วันสำคัญก็มาถึงเมื่อผู้อำนวยการมาเยี่ยมบริษัท และผู้จัดการก็แนะนำคองคิชิให้ผู้อำนวยการรู้จัก" นี่แหละท่านผู้อำนวยการ พนักงานผู้ที่มีผลงานดีเด่นของบริษัท เขาจะมาสาธิตการทำรองเท้าแบบใหม่ให้ท่านผู้อำนวยการชม" คองคิชิมือไม้สั่นเพราะความกลัวแล้วก็ลงมือทำ ซึ่งก็ยังเป็นรองเท้าแบบเดิมที่เขาเคยทำนั้นเอง แม้ว่าผู้อำนวยการจะให้เขาทำรองเท้าแบบใหม่ ความจึงแตกว่าคองคิชิไม่ใช่เป็นผู้ทำรองเท้าแบบใหม่เอง ผู้อำนวยการจึงถามว่า"แล้วรองเท้าที่เจ้าให้ข้าดูใครเป็นผู้ทำ" คองคิชิตัวสั่นแล้วตอบด้วยเสียงตะกุกตะกักว่า "คองคูโกะเป็นผู้ทำครับ" เมื่อรู้ดังนั้น

ผู้อำนวยการจึงให้คองคิชิไปนำตัวคองคูโกะมา เมื่อผู้อำนวยการรู้ถึงความสามารถของคองคูโกะ จึงรับคองคูโกะเป็นพนักงานของบริษัท ส่วนคองคิชิก็ถูกไล่ออกและต้องไปเป็นช่างเย็บรองเท้าข้างถนน เนื่องจากไม่ยอมทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง แต่คองคูโกะขอให้ผู้อำนวยการรับคองคิชิทำงานด้วย คองคิชิก็ปรับปรุงตัวและสามารถเย็บรองเท้าแบบใหม่ ๆ ได้สวยงามเช่นกัน

นิทานเรื่อง สองหนุ่มสองมุม

กาลครั้งหนึ่งในป่าแห่งหนึ่งซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ปกคลุมไปด้วยต้นไม้นานาชนิด มีฤาษีตนหนึ่งอาศัยอยู่กลับลูกศิษย์ 2 คน ชื่อว่า เขียวและขาว อยู่มาวันหนึ่งเมื่อฤาษีถ่ายทอดวิชาความรู้ให้กับลูกศิษย์ทั้งสองจนหมดสิ้นแล้ว ฤาษีก็เรียกลูกศิษย์ทั้งสองมาพบและพูดว่า "บัดนี้ข้าได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เจ้าทั้งสองจนหมดสิ้นแล้ว ขอให้นำความรู้ที่ข้าสั่งสอนไปใช้ประโยชน์แก่ผู้คนในสังคม เจ้าทั้งสองจงอย่าลืมว่าซื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน และอีก 2 ปี จงกลับมาหาข้า" หลังจากนั้นลูกศิษย์ทั้งสองก็ออกเดินทาง จนในที่สุดก็มาถึงทางแยก ทั้งสองก็ตกลงแยกทางกัน ขาวพูดกับเขียวว่า "เราตกลงแยกทางกันตรงนี้นะเขียว เจ้าอย่าลืมคำสั่งสอนของอาจารย์และอีก 2 ปีเราค่อยมาพบกันตรงนี้" เมื่อขาวพูดจบเขียวก็พยักหน้าและพูดว่า "ตกลง แล้วอีก 2 ปี เราค่อยมาพบกัน"

เมื่อแยกทางจากเขียวแล้ว ขาวก็เดินทางไปเรื่อย ๆ จนมาถึงบ้านหลังหนึ่งซึ่งเจ้าของบ้านมีฐานะร่ำรวย เมื่อเห็นดังนั้น ขาวจึงตัดสินใจขอเข้าไปทำงานในบ้านเศรษฐีดังกล่าว "สวัสดีครับท่านเศรษฐี" ขาวพูดเมื่อเจอหน้าท่านเศรษฐี "มีธุระอะไรรึเจ้าหนุ่มจึงได้เข้ามาในบ้านข้า" "ผมจะขอมาทำงานในบ้านท่านครับ" ขาวตอบท่านเศรษฐี แล้วเศรษฐีก็ถามต่อไปว่า "เจ้าทำอะไรเป็นบ้างละ" "ทำอะไรก็ได้ครับท่านเศรษฐี" หลังจากคิดอยู่สักครู่ท่านเศรษฐีก็พูดว่า "ตกลง ข้ารับเข้าทำงานในบ้านของข้า" เมื่อเศรษฐีรับขาวเข้าทำงานแล้ว ขาวก็ได้ทำงานด้วยความขยันขันแข็ง จนเศรษฐีมอบหน้าที่ให้เป็นช่างทอง และทำเครื่องประดับ ขาวทำงานกับเศรษฐีด้วยความซื่อสัตย์สุจริตไม่เคยคดโกงลักขโมยจนเศรษฐีชื่นชอบและไว้ใจเลื่อนฐานะเป็นหัวหน้าคนงาน "ดีมากเจ้าทำงานได้ดีจริง ๆ ข้าจะเลื่อนให้เจ้าเป็นหัวหน้าคนงาน" นอกจากเศรษฐีจะชื่นชอบแล้วคนงานคนอื่น ๆ ก็ชื่นชมและไว้ใจในตัวขาว เพราะเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ จนเวลาครบสองปีขาวก็เข้าไปลาท่านเศรษฐี "ท่านเศรษฐีครับผมมาลาท่านครับ" ท่านเศรษฐีจึงพูดว่า "ตั้งแต่เจ้าทำงานอยู่ในบ้านข้า กิจการของข้าก็เจริญรุ่งเรือง ทั้งนี้เพราะเจ้าทำงานด้วยความซื่อสัตย์ ไม่เคยลักขโมยข้าวของเงินทองและ

ทำงานด้วยความขยันขันแข็งข้าจะให้รางวัลแก่เจ้า" เมื่อพูดจบท่านเศรษฐีก็มอบทอง ให้แก่ขาวหนึ่งถุงและให้แหวนที่มีค่าอีก 1 วง ขาวกล่าวขอบคุณเศรษฐีแล้วเดินทางออกจากบ้านเศรษฐีไป

ส่วนเขียวนั้น เมื่อจากขาวมาแล้วก็เดินทางไปเรื่อย ๆ จนมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านเศรษฐีเช่นเดียวกัน เมื่อเห็นดังนั้นเขียวก็เข้าไปขอทำงาน เมื่อพบท่านเศรษฐีเขียวก็พูดว่า "เจ้าเป็นใครมาจากไหน ข้าไม่เคยรู้จักเจ้า" เขียวตอบว่า "ข้าชื่อเขียว เป็นลูกศิษย์ท่านฤาษีครับ" เมื่อได้ยินดังนั้นท่านเศรษฐีจึงตกลงรับเขียวเข้าทำงาน "ตกลงข้ารับเจ้าเข้าทำงาน ข้าจะมอบหมายให้เจ้าเป็นคนจ่ายเงินและควบคุมคนงานในบ้านข้า" เมื่อได้เข้าทำงานแล้วเขียวก็ทำงานเรื่อย ๆ เมื่อเศรษฐีมอบเงินเพื่อไปจ่ายให้คนงาน เขียวก็จะหักไว้ 50 บาท สำหรับตนเองทุกเดือน โดยคนงานไม่มีใครรู้ เมื่อเศรษฐีเพิ่มเงินเดือนเขาก็จ่ายลูกน้องเท่าเดิม จนเวลาผ่านไปลูกน้องก็ลาออกไปเรื่อย ๆ เพราะไม่พอใจที่ได้เงินน้อย นอกจากนั้นถ้าเห็นของมีค่า เขียวก็แอบขโมยเสมอ ๆ เมื่อเป็นดังนั้น เศรษฐีก็เกิดความสงสัย จึงเรียกคนงานมาถาม "ทำไมพวกเจ้าจึงลาออกจากบ้านข้าจนเกือบหมด" เมื่อได้ยินดังนั้นคนงานจึงตอบว่า "พวกเราไม่อยากอยู่ต่อไปอีกแล้ว เพราะเงินเดือนก็น้อยและไม่เคยขึ้นเงินเดือนให้เลย" เศรษฐีจึงรู้ว่าเขียวเป็นคนยักยอกเงินค่าจ้างคนงานและของมีค่าที่หายบ่อย ๆ ก็เพราะเขียวเป็นคนขโมยนั้นเอง เศรษฐีจึงไปค้นบ้านเขียวแล้วริบเงินและของมีค่าทั้งหมด คนงานก็มีความโกรธแค้นเขียวจึงนัดกันมาทำร้ายเขียว แต่เขียวรู้ตัวก่อนจึงหนีออกจากบ้านเศรษฐีในเย็นวันนั้นเอง และใช้ชีวิตอยู่ในป่าอย่างยากลำบากจนได้เวลาที่นัดพบกับขาว เขียวจึงเดินทางไปพบขาว

ทั้งสองก็เดินทางไปหาท่านฤาษีทั้งสองเล่าเรื่องให้ฤาษีฟัง ฤาษีจึงพูดว่า "ที่ขาวประสบผลสำเร็จมีเงินทองและคนยกย่องมากมายเพราะขาวมีความซื่อสัตย์ไม่ลักขโมย ส่วนเขียวนั้นต้องยากลำบากเพราะเป็นคนไม่ซื่อสัตย์คิดคดโกงลักขโมย"

นิทานเรื่อง ขุมทรัพย์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหมู่บ้านหนึ่งตั้งอยู่ชายป่าและมีบ้านที่ตั้งอยู่ใกล้กับป่ามากที่สุด เป็นครอบครัวที่มีอยู่ด้วยกัน 4 คน ประกอบด้วยพ่อแม่และลูกชายสองคน พี่ชายคนโตชื่อว่าชิด ส่วนน้องชายชื่อชัด ชิดชอบนอนตื่นสาย เอาเปรียบผู้อื่น ชอบพูดอะไรเป็นเรื่องตลกเล่น ๆ ไปหมด จึงไม่มีใครให้ความเชื่อถือ และชัดน้องชายเป็นคนขยันขันแข็งตื่นไปทำงานในไร่ตั้งแต่เช้า เป็นคนพูดจริงทำจริงเสมอ เป็นที่เชื่อถือของคนในหมู่บ้าน พ่อและแม่ได้แบ่งที่ทำไร่ให้ทั้งสองคน คนละเท่า ๆ กัน ไร่ของชัดผู้เป็นน้องชายให้ผลผลิตมากมายแต่ของชิดมีหญ้ารกสูงเต็มไปหมด

อยู่มาวันหนึ่งชัดผู้เป็นน้องตื่นขึ้นมาแต่เช้า เขาอาบน้ำและรับประทานอาหารเสร็จก็เข้าไปทำงานในไร่ เมื่อไปถึงก็ลงมือถางหญ้า ขณะถางหญ้าอยู่นั้นมีชายคนหนึ่งควบม้าตรงมาที่เขา ชายคนนั้นพูดว่า "ข้าจะมอบของนี้ให้กับคนที่ข้าพบเป็นคนแรก ข้าควบม้าไปรอบหมู่บ้านแล้ว เจอเจ้าตื่นขึ้นมาแต่เช้า ข้าจึงมอบให้เจ้า" ชัดปฏิเสธแต่ชายคนนั้นพยายามให้ชัดรับ ชัดจึงรับเอาไว้พร้อมทั้งกล่าวขอบคุณ แล้วชายคนนั้นก็ควบม้าไป ชัดเอาของที่ชายผู้นั้นให้มาดูก็พบว่าเป็นแผนที่เพื่อไปหาขุมทรัพย์ ชัดถางหญ้าต่อไปจนเวลาล่วงเลยมานานชิดจึงมาที่ไร่ ชัดเอาแผนที่ให้ชิดดูและตกลงจะไปหาสมบัติด้วยกันในวันรุ่งขึ้น ชัดเตรียมตัวเก็บของตั้งแต่กลางคืน ชิดก็เข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ เมื่อได้ยินเสียงไก่ขัดชัดก็ลุกขึ้นเก็บของ เตรียมตัวจะออกจากบ้านแต่ชิดยังไม่ตื่น ชัดเข้าไปปลุกชิดเพื่อจะออกเดินทางก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นตามแผนที่ที่บอกไว้ ทั้งสองเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงต้นไม้ใหญ่ที่ระบุไว้ในแผนที่ ทั้งสองจึงหยุดพักรับประทานอาหาร ซึ่งตามแผนที่ระบุไว้ต้องมาถึงจุดนี้ก่อนเที่ยง เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็จะมีนกใหญ่ตัวหนึ่งบินมาเกาะต้นไม้ นกตัวนั้นเข้าไปในโพรงที่อยู่บนต้นไม้ ซึ่งถ้าไม่สังเกตก็จะมองไม่เห็น ทั้งชิดและชัดก็รีบปีนต้นไม้เข้าไปในโพรงที่อยู่บนต้นไม้ ไต่ลงไปเรื่อย ๆ จนไปถึงห้อง ๆ หนึ่ง นกตัวนั้นก็หายไป โดยไม่รู้ว่าหายไปทางไหน ในห้องนั้นเต็มไปด้วยเพชร นิล จินดามากมาย ชัดหยิบทองออกมา 5 แท่ง แต่ชิดรีบหยิบใส่กระเป๋าเท่าที่จะหยิบได้ แล้วชัดก็ไต่บันไดขึ้นมาคอยชิดอยู่ที่ปากโพรง แต่ชิดขึ้นมา

ไม่ไหว เพราะทองหนักมาก ชัดตะโกนบอกให้เอาทอง 5 แท่งเท่านั้น แต่ชิดไม่ฟังคงพยายามจะเอาขึ้นมาทั้งหมด ทันใดนั้นปากโพรงก็ค่อย ๆ ปิด แต่ชัดก็ช่วยชิดขึ้นมาไม่ได้ เขาลงมานั่งใต้ต้นไม้ และคิดจะช่วยชิดวันพรุ่งนี้ เขาจึงเดินทางกลับบ้านไปบอกพ่อและแม่

วันรุ่งขึ้นชัดก็ออกเดินทางตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้น เพื่อให้มาถึงต้นไม้ใหญ่ก่อนเที่ยง เมื่อเที่ยงตรงก็มีนกใหญ่บินมา เจ้านก 2 ตัวพูดกันว่า "เมื่อวานมีคนเข้ามาเอาทองของเรายังออกไปไม่ได้เราจะจับกินเสีย เพราะเขาไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง" แล้วนก 2 ตัวก็บินไป ชัดรีบปีนขึ้นไปบนต้นไม้ ไต่เข้าไปในโพรงเข้าไปหาชิดบอกให้เขาเอาทองแค่ 5 แท่ง แล้วทั้งสองก็รีบออกมาไปแอบที่พุ่มไม้ เห็นนกทั้งสองตัวบินมาแล้วพูดว่า "เขาทำเวลาได้ดีมาก และจงปฏิบัติตามข้อตกลง" แล้วนกก็บินไป ทั้งสองคนรีบเดินทางกลับ เมื่อไปถึงบ้านชัดก็เอาทองออกมาดูทอง 5 แท่ง กลายเป็นทองเต็มย่าม ชิดตื่นเต้นมากจึงเอาทองออกมาดู ปรากฏว่าทองกลายเป็นขมิ้นไปหมด ชัดประหลาดใจจึงถามชิดว่า "ทำไมทองของพี่กลายเป็นขมิ้นไปหมดละ พี่หยิบทองมา 5 แท่งเท่านั้นแน่นะ" ชิดบอกว่า "พี่ซ่อนทองอีกแท่งหนึ่งไว้ที่รองเท้า" เมื่อเขาอามาดูก็กลายเป็นขมิ้น เพราะเขาไม่ทำตามข้อตกลง แต่ชัดก็มีน้ำใจแบ่งทองให้พี่ชาย ตั้งแต่นั้นมาชิดก็เปลี่ยนเป็นคนขยันตรงต่อเวลาและปฏิบัติข้อตกลงอย่างเคร่งครัด ครอบครัวก็อยู่กันอย่างมีความสุขตลอดไป

บทสไลด์ประกอบเสียง

ความฝันของอับดุลเลาะ

ภาพ	คำบรรยาย
ภาพที่ 1 แม่แบบสไลด์ประกอบเสียง	ดนตรี
ภาพที่ 2 เรื่อง ความฝันของอับดุลเลาะ	ดนตรี
ภาพที่ 3 โดย อับดุลการี สาเมาะ	ดนตรี
ภาพที่ 4 ภาพเด็กขี่จักรยานไปโรงเรียน กลุ่มหนึ่ง อับดุลเลาะเฝ้ามองเพื่อน ๆ ปั่นจักรยานไปโรงเรียน	บรรยาย : ยามเช้าเด็ก ๆ หลายคนปั่นจักรยานไปโรงเรียน อับดุลเลาะ : คิดอยู่ในใจว่า บ้านของเขาอยู่ไกลโรงเรียน ถ้ามีจักรยานขี่มาโรงเรียนเหมือนเพื่อน ๆ สักคันก็คงดีไม่น้อย
ภาพที่ 5 ภาพจักรยาน 1 คัน อยู่ในความฝันของอับดุลเลาะ	บรรยาย : ฝันที่จะมีจักรยานสวย ๆ สีแดงสักคันหนึ่งไว้ปั่นไปโรงเรียนกับเพื่อนยามเช้าและตอนเย็นหลังจากเลิกเรียนแต่ราคาจักรยานสวย ๆ อย่างนี้คงแพงน่าดู เงินในกระป๋องออมสินของอับดุลเลาะก็มีเพียงไม่กี่บาท คิดลองขอแม่ดู

	อีกไม่นานเขาจะมีรถจักรยานขี่ไปโรงเรียนเหมือนเพื่อน ๆ พรุ่งนี้เขาต้องเอายางไปขาย
ภาพที่ 8 ภาพที่อับดุลเลาะอยู่หน้าร้านรับซื้อยาง	บรรยาย : อับดุลเลาะไปขายยางที่ร้านลุงแม เขาร้องเรียกเจ้าของร้าน อับดุลเลาะ : ลุงแมครับ ลุงแมครับ ผมเอายางมาขายให้ลุงแมครับ
ภาพที่ 9 อับดุลเลาะยืนอยู่ในร้านของลุงแม บนโต๊ะลุงแมมีธนบัตรวางอยู่จำนวนหนึ่ง	บรรยาย : อับดุลเลาะ เรียกลุงแมอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่มีเสียงตอบ อับดุลเลาะจึงเดินเข้าไปดูลุงแมที่ในร้านแต่ไม่พบลุงแม อับดุลเลาะ : ลุงแมครับ ลุงแม ผมเอายางมาขายครับ เออ! ลุงแมไปไหนนะ โอโฮ! เงินวางอยู่บนโต๊ะเยอะแยะเลย นี่ถ้าเราหยิบเงินของลุงแมสัก 1 พันบาทเราคงเอาไปซื้อจักรยานได้พอดี ไม่ต้องรบกวนเงินของแม่ ไม่ต้องตื่นขึ้นกรีดยางแต่เช้าทุกวัน และไม่ต้องเอายางมาขายให้เหนื่อยและลำบากแบบนี้ เราหยิบสักใบสองใบคงไม่เป็นไรหรอก ลุงแมคงไม่รู้ ถึงรู้ว่าเงินหายก็คงไม่รู้ว่าใครเป็นคนขโมยไป

ภาพที่ 6 ภาพอับดุลเลาะยืนคุย เพื่อขอเงินซื้อจักรยานกับแม่	บรรยาย : ในตอนเย็นหลังจากโรงเรียนเลิก อับดุลเลาะรีบวิ่งกลับไปถึงบ้าน เพื่อขอเงินแม่ไปซื้อจักรยาน อับดุลเลาะ : แม่ครับ ผมเห็นเพื่อน ๆ ปั่นจักรยานไปโรงเรียนกันเยอะแยะเลย ผมอยากมีจักรยานบ้างครับแม่ แม่ : แม่มีเงินไม่พอหรอกลูก ตอนนี้พ่อก็ไม่อยู่ต้องไปทำงานรับจ้างก่อสร้างที่อื่น แม่ต้องเก็บเงินไว้ใช้จ่ายในบ้านน้องก็กำลังไม่สบาย อับดุลเลาะ : บ้านของเราอยู่ไกลจากโรงเรียนมากทำอย่างไรผมจึงจะได้จักรยานละครับ แม่ : ถ้าลูกอยากได้จริง ๆ ลูกก็ต้องตื่นเช้ามือไปกรีดยางในสวนหลังบ้าน เก็บเงินซื้อจักรยาน อับดุลเลาะ : ครับแม่ ผมจะตื่นแต่เช้า เพื่อไปกรีดยางไปขาย
ภาพที่ 7 อับดุลเลาะกำลังนำยางไปตาก	บรรยาย : อับดุลเลาะขยันตื่นแต่เช้ามืดไปกรีดยาง เขาทำอย่างมีความหวังว่าจะเก็บเงินไปซื้อจักรยาน ขณะนี้เขากรีดยางขายได้เงินเกือบ 500 บาทแล้ว

	อีกไม่นานเขาจะมีรถจักรยานขี่ไปโรงเรียนเหมือนเพื่อน ๆ พรุ่งนี้เขาต้องเอายางไปขาย
ภาพที่ 8 ภาพที่อับดุลเลาะอยู่หน้าร้านรับซื้อยาง	บรรยาย : อับดุลเลาะไปขายยางที่ร้านลุงแม เขาร้องเรียกเจ้าของร้าน อับดุลเลาะ : ลุงแมครับ ลุงแมครับ ผมเอายางมาขายให้ลุงแมครับ
ภาพที่ 9 อับดุลเลาะยืนอยู่ในร้านของลุงแม บนโต๊ะลุงแมมีธนบัตรวางอยู่จำนวนหนึ่ง	บรรยาย : อับดุลเลาะ เรียกลุงแมอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่มีเสียงตอบ อับดุลเลาะจึงเดินเข้าไปดูลุงแมที่ในร้านแต่ไม่พบลุงแม อับดุลเลาะ : ลุงแมครับ ลุงแม ผมเอายางมาขายครับ เออ! ลุงแมไปไหนนะ โอโฮ! เงินวางอยู่บนโต๊ะเยอะแยะเลย นี่ถ้าเราหยิบเงินของลุงแมสัก 1 พันบาทเราคงเอาไปซื้อจักรยานได้พอดี ไม่ต้องรบกวนเงินของแม่ ไม่ต้องตื่นขึ้นกรีดยางแต่เช้าทุกวัน และไม่ต้องเอายางมาขายให้เหนื่อยและลำบากแบบนี้ เราหยิบสักใบสองใบคงไม่เป็นไรหรอก ลุงแมคงไม่รู้ ถึงรู้ว่าเงินหายก็คงไม่รู้ว่าใครเป็นคนขโมยไป

	แต่เราไม่เอาดีกว่า ลุงแมอาจเดือดร้อนจำเป็นต้องใช้เงินเหมือนเราเหมือนกัน กว่าลุงแมจะหามาได้ก็คงลำบาก และเงินนี้ก็ไม่ใช่เงินของเรา ถ้าเราเอาไปแม่และพ่อคงเสียใจ ครูก็คงเสียใจ เราต้องอับอายเพื่อน ๆ อีกด้วยที่เราเป็นคนขี้ขโมย และคงโดนทำโทษด้วย
ภาพที่ 10 อับดุลเลาะนั่งอยู่ในร้านลุงแมกลับมาแล้ว	บรรยาย : อับดุลเลาะจึงตัดสินใจรอลุงแมกลับมา เพราะเขาคิดจะเฝ้าเงินให้ลุงแมด้วย จนกระทั่งลุงแมกลับเข้ามาในร้าน อับดุลเลาะ : ลุงแมครับ ผมเอายางมาขายลุงครับ ลุงแม : เอาซิ กี่แผ่นละ คงจะได้สัก 200 บาท เอะ! ตายจริงลุงลืมเงินวางอยู่บนโต๊ะเมื่อกี้มัวแต่รีบร้อน เงินจำนวนนี้ลุงคิดว่าจะส่งไปให้แม่รักษาตา ดีนะที่เป็นอับดุลเลาะ ถ้าเป็นคนอื่นคงจะขโมยเงินของลุงไปแล้ว

	อับดุลเลาะ: ก็เกือบไปเหมือนกันละครับลุง แต่ผมนึกถึงคำสอนของครูและแม่ และคิดว่าลุงคงจะเดือดร้อน ผมก็เลยนั่งเฝ้าให้ลุง ลุงแม : ดีมาก อับดุลเลาะ ความดีต้องชนะความชั่วเสมอ
ภาพที่ 11 อับดุลเลาะเอายางมาขายลุงแม	บรรยาย : หลังจากนั้นในวันเสาร์ต่อมาอับดุลเลาะก็เอายางมาขายลุงแมอีกครั้ง ลุงแม : คราวนี้ได้ 250 บาท หลานเอาเงินไปทำอะไรละ อับดุลเลาะ : จะเอาเงินไปซื้อจักรยานครับ ลุงแม : พ่อเจ้ากลับมาหรือยัง อับดุลเลาะ : ยังเลยครับ ผมอยากมีจักรยานสักคัน ไว้ปั่นไปโรงเรียนเหมือนเพื่อน ๆ บ้าง แม่จึงบอกให้กรีดยางมาขายลุงนี่แหละครับ ลุงแม : หลานเป็นเด็กดี อยากได้อะไรก็หาเงินด้วยวิธีการที่ถูกต้องและไม่รบกวนพ่อแม่ จักรยานของลูกชายลุงมีอยู่คันหนึ่ง สภาพยังดีอยู่

	อับดุลเลาะลองเอาไปใช้สิ ลุงให้เพราะอับดุลเลาะเป็นเด็กดี
ภาพที่ 12 ภาพลุงแมขูงจักรยานมาให้อับดุลเลาะ	บรรยาย : ลุงแมเดินเข้าไปหลังบ้านและนำจักรยานมาให้อับดุลเลาะ ลุงแม : นี่จักรยาน อับดุลเลาะเอาไปล้างและสูบลมหน่อยนะ จอดไว้นานไปหน่อย อับดุลเลาะ : ลุงจะขายผมเท่าไหร่ครับ ลุงแม : ไม่ต้องหรอกลุงให้ อับดุลเลาะ : ลุงจะให้ผมจริง ๆ หรือครับ ลุงแม : จริงสิ! เพราะอับดุลเลาะเป็นเด็กดี อับดุลเลาะ : ขอบคุณมากครับลุงแม เงินที่ผมขายยางได้ผมจะให้แม่เก็บไว้ใช้จ่ายยามจำเป็น
ภาพที่ 13 ภาพอับดุลเลาะขูงจักรยานกลับบ้านไปให้แม่ดู	บรรยาย : เมื่ออับดุลเลาะได้จักรยานจากลุงแมและก็ขอบคุณลุงแมแล้วขูงจักรยานไปสูบลมกลับบ้านไปให้แม่ดู แม่ : อับดุลเลาะเอาจักรยานมาจากไห

	แม่ : อับดุลเลาะเอาจักรยานมาจากไหนล่ะลูก เก็บเงินไว้พอแล้วหรือ อับดุลเลาะ : ลุงแมให้ผมมาครับ เพราะลุงแมเห็นผมเป็นเด็กดีที่ไม่เอาเงินบนโต๊ะวันก่อนที่ผมเล่าให้แม่ฟังครับ แม่ : แม่ภูมิใจในตัวลูกมากจริง ๆ อับดุลเลาะ : เพราะแม่และครูสอนผมไงครับ วันจันทร์นี้ผมจะมีจักรยานปั่นไปโรงเรียนเหมือนเพื่อน ๆ แล้วครับ
ภาพที่ 14 อับดุลเลาะขี่จักรยานไปโรงเรียนพร้อมกับเพื่อน ๆ	บรรยาย : อับดุลเลาะปั่นจักรยานไปโรงเรียนกับเพื่อน ๆ อย่างมีความสุข อับดุลเลาะคิดในใจว่าถ้าวันนั้นเราเอาเงินของลุงแมผลจะเป็นอย่างไรนะ คงไม่มีความสุขอย่างวันนี้

บทสไลด์ประกอบเสียง
เรื่อง อย่างนี้ไม่ดี

ภาพที่ 1 ตัวแบบสไลด์ประกอบเสียง	ดนตรี
ภาพที่ 2 เรื่อง อย่างนี้ไม่ดี	ดนตรี
ภาพที่ 3 โดย อับดุลการี สาเมาะ	ดนตรี
ภาพที่ 4 อดินันท์กำลังพูดคุยอยู่กับแม่และน้อง	บรรยาย : อดินันท์เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อาศัยอยู่กับแม่และน้อง คุณพ่อเสียชีวิตไป 2 ปีแล้ว ฐานะทางบ้านของอดินันท์ยากจน แม่ของอดินันท์ประกอบอาชีพกรีดยาง
ภาพที่ 5 อดินันท์ถือกระเป๋าเดินไปโรงเรียนพร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ	บรรยาย : อดินันท์ไปโรงเรียนพร้อมกับเพื่อน ๆ และพูดคุยกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับการบ้านหรืองานที่ครูมอบหมายให้ทำ อดินันท์ : เป็นไงบ้างอิบรอฮิม วันนี้การบ้านที่ครูให้ทำ ทำเสร็จแล้วหรือยัง

	อิบรอฮิม : ผมทำเสร็จแล้วครับไปถึงโรงเรียนจะได้มีเวลาว่าง เล่นฟุตบอล ของอดินันท์ล่ะเสร็จแล้วยัง อดินันท์ : เสร็จแล้วครับ
ภาพที่ 6 อดินันท์นั่งดูเพื่อน ๆ เล่นฟุตบอลอยู่ที่ขอบสนาม โดยมีอิสมาแอนั่งอยู่ด้วย	บรรยาย : เมื่ออดินันท์ไปถึงโรงเรียนแล้วก็นั่งดูเพื่อน ๆ เล่นฟุตบอลอยู่ที่ขอบสนามและพูดคุยอยู่กับอิสมาแอ อดินันท์ : นี่อิสมาแอ ถ้าเรามีฟุตบอล เป็นของตัวเองบ้างก็ดีนะอิสมาแอ เวลากลับบ้านตอนเย็น ๆ เราก็ได้เล่นต่อที่บ้าน อิสมาแอ : จริง ๆ ด้วย เพราะเราจะเล่นเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องแย่งเพื่อนเล่นอยู่ บางทีเพื่อน ๆ ก็ไม่เต็มใจให้เล่นกลับบ้านวันนี้เราจะบอกพ่อเราให้ซื้อฟุตบอลให้
ภาพที่ 7 อดินันท์กำลังนั่งคิดวิธีการที่จะซื้อฟุตบอล	บรรยาย : เมื่ออดินันท์กลับจากโรงเรียนแล้ว ก็กลับมานั่งคิดที่จะหาเงินที่จะซื้อฟุตบอล ครั้นจะขอคุณแม่ก็คงไม่มี อดินันท์คิดในใจว่าวิธีการที่จะได้เงินมาซื้อฟุตบอลได้ เราต้องไปยืมผู้ใหญ่มานะ

	โดยเราไปบอกผู้ใหญ่มามะว่าจะพาแม่ไปหาหมอ
ภาพที่ 8 อดินันท์กำลังพูดอยู่กับผู้ใหญ่มามะ	บรรยาย : เมื่ออดินันท์คิดได้ดังนั้นจึงตัดสินใจไปหาผู้ใหญ่มามะ เพื่อขอยืมเงินจากผู้ใหญ่มามะ อดินันท์ : สวัสดีครับ ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่มามะ : อ้าวว่าไงอดินันท์ มีธุระอะไรจึงมาหาผู้ใหญ่ถึงบ้านเลยวันนี้ อดินันท์ : แม่ให้ผมมาหาผู้ใหญ่ครับ แม่กำลังไม่สบายอยู่ ให้ผมมาขอยืมเงินจากผู้ใหญ่จำนวน 200 บาท เพื่อไปหาหมอครับ ผู้ใหญ่มามะ : แม่เธอเป็นอะไรล่ะ! อดินันท์ : แม่ผมเป็นไข้มาเลเรียครับ ผู้ใหญ่มามะ : เดี๋ยวผู้ใหญ่จะไปหยิบเงินก่อนนะ
ภาพที่ 9 ผู้ใหญ่มามะกำลังยื่นเงินให้อดินันท์เพื่อพาแม่ไปหาหมอ	บรรยาย : เมื่อผู้ใหญ่มามะรู้ถึงความเดือนร้อนของอดินันท์จึงให้อดินันท์ยืมเงินเพื่อพาแม่ไปหาหมอ ผู้ใหญ่มามะ : นี่อดินันท์ เอาเงิน 200 บาท แล้วพาแม่ไปหาหมอนะ อดินันท์ : ครับผู้ใหญ่ ผมจะรีบพาแม่ไปหาหมอครับ ขอบคุณมากครับ

ภาพที่ 10 ภาพอดินันท์กำลังเลือกซื้อฟุตบอลอยู่ในร้านขายฟุตบอล	บรรยาย : เมื่ออดินันท์ได้เงินจากผู้ใหญ่มามะแล้วก็รีบไปที่ร้านขายฟุตบอล ตามที่ตั้งใจไว้ และคิดในใจว่า เมื่อซื้อแล้วก็จะกลับไปเล่นกับเพื่อน ๆ ที่สนามข้างบ้าน
ภาพที่ 11 ผู้ใหญ่มามะกำลังคุยกับแม่อดินันท์	บรรยาย : หลังจากนั้นสองวันผู้ใหญ่มามะก็พบแม่อดินันท์ และมีการพูดคุยเพื่อถามทุกข์สุข ผู้ใหญ่มามะ : เป็นไงพี่ฟาตีมะห์ สบายดีแล้วหรือ เห็นเมื่อวานนี้อดินันท์ไปบอกว่าไม่สบายอยู่ แม่ : อะไรนะผู้ใหญ่ พี่ไม่ได้เป็นอะไร เมื่อวานนี้ยังไปกรีดยางเลย ผู้ใหญ่มามะ : เมื่อวานอดินันท์ไปบอกผมว่าพี่ฟาตีมะห์ไม่สบาย ไปขอยืมเงินผม 200 บาท บอกว่าจะพาแม่ไปหาหมอ แม่ : แย่จริง ๆ อดินันท์ เดี๋ยวจะต้องไปลงโทษ
ภาพที่ 12 ผู้ใหญ่มามะกำลังคุยกับชาวบ้าน	บรรยาย : เมื่อผู้ใหญ่มามะทราบความจริงเช่นนี้ก็ได้บอกแก่ลูกบ้านถึงพฤติกรรมของอดินันท์

ภาพที่ 13 อดินันท์กำลังคุยกับแม่ซึ่งกำลังนอนป่วย	บรรยาย : เมื่อแม่อดินันท์ป่วยจริงและมีความจำเป็นต้องไปหาหมอ แต่ไม่มีเงินจึงให้อดินันท์ไปยืมเงินลุงยูโซ๊ะ แม่ : ช่วยไปบอกลุงยูโซ๊ะนะว่าแม่ให้มาขอยืมเงินจำนวน 200 บาท เพื่อไปหาหมอ อดินันท์ : ครับแม่
ภาพที่ 14 อดินันท์กำลังคุยกับลุงยูโซ๊ะ	บรรยาย : เมื่อพบลุงยูโซ๊ะ อดินันท์ก็พูดกับลุงยูโซ๊ะถึงความจำเป็นที่ต้องยืมเงินเพื่อพาแม่ไปหาหมอ อดินันท์ : สวัสดีครับลุง ลุงยูโซ๊ะ : อ้าว อดินันท์ มีธุระอะไรบ้าง อดินันท์ : แม่ให้ผมมาขอยืมเงินลุง 200 บาท เพื่อไปหาหมอครับ บรรยาย : ลุงยูโซ๊ะนั่งคิดว่านี่คงมาหลอกเราอีกแล้วละซิ เราให้ไม่ได้หรอกเดี๋ยวถูกหลอกอีก ลุงยูโซ๊ะ : ลุงไม่มีเงินหรอก อดินันท์ไปยืมคนอื่นเถอะ บรรยาย : เมื่อลุงยูโซ๊ะไม่ให้ยืมเงิน อดินันท์ไปหาคนอื่นอีกหลาย ๆ คน แต่ไม่มีใครให้อดินันท์ยืมเงิน

ภาพที่ 15 อดินันท์คุยกับแม่	บรรยาย : เมื่ออดินันท์ไปยืมเงินเพื่อพาแม่ไปหาหมอ แต่ไม่มีใครให้ยืมก็กลับบ้านด้วยความผิดหวัง และมาบอกแม่ แม่ : เป็นไงบ้างลุงยูโซ๊ะให้ยืมเงินหรือเปล่า อดินันท์ : ไม่ครับ ผมไปยืมคนอื่น ๆ ไม่มีใครให้ยืมครับ แม่ : นี่เพราะแกไปโกหกผู้ใหญ่มามะคราวที่แล้ว ทำให้คนอื่น ๆ ไม่เชื่อแกอีกแล้ว นี่ช่วยพาแม่ไปหาผู้ใหญ่มามะ แม่จะไปคุยเอง
ภาพที่ 16 แม่คุยกับผู้ใหญ่มามะ	บรรยาย : เมื่อไม่มีใครให้ยืมเงินเนื่องจากไม่เชื่อคำพูดของอดินันท์ที่ชอบพูดปด แม่ของอดินันท์จึงต้องไปหาผู้ใหญ่มามะด้วยตนเองเพื่อขอยืมเงิน ผู้ใหญ่มามะ : พี่ฟาติมะห์เป็นอย่างไรบ้างดูเหมือนไม่สบาย แม่ : ค่ะพี่ไม่สบาย ว่าจะขอยืมเงินผู้ใหญ่สัก 200 บาท เพื่อไปหาหมอ ผู้ใหญ่มามะ : ได้เลย 200 บาทใช่ไหมเอาไปเลย